

Sygn. akt **III AUa 1398/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Goss-Kokot

Sędziowie: SSA Wiesława Stachowiak

SSA Jolanta Cierpiał (spr.)

Protokolant: insp.ds.biurowości Krystyna Kałużna

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2015 r. w Poznaniu

sprawy **J. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

o wysokość emerytury

na skutek apelacji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 10 czerwca 2014 r. sygn. akt VIII U 1476/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanego na rzecz J. K. kwotę 120 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

SSA Jolanta Cierpiał	SSA Dorota Goss-Kokot	SSA Wiesława Stachowiak
----------------------	-----------------------	-------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 grudnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. przyznał J. K. emeryturę od dnia 1 listopada 2013 roku. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto dotychczasową podstawę wymiaru świadczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z poprzedniej decyzji przyjęty do obliczenia świadczenia wyniósł 275,34% i został ograniczony do 250%. Do obliczenia podstawy wymiaru przyjęto kwotę bazową w wysokości 3 080,84 zł. Do ustalenia wysokości emerytury ZUS uwzględnił 40 lat 11 miesięcy 7 dni okresów składkowych (tj. 491 miesięcy) oraz 1 miesiąc i 16 dni okresów nieskładkowych. W załączniku do powyższej decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po dniu 31 grudnia 2008 roku, może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53. ZUS jednocześnie wskazał, że osobie, której przyznano

jakąkolwiek emeryturę obliczoną na dotychczasowych zasadach, nie przysługuje prawo do zastosowania art. 55 ustawy emerytalnej i obliczenia emerytury w myśl nowych zasad.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł J. K..

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 10 czerwca 2014 r., wydanym w sprawie o sygn. VIII U 1476/14, Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział VIII Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu J. K., poczynając od dnia 1 listopada 2013 r., emeryturę obliczoną na dzień 1 listopada 2013 r. w wysokości 6028,49 zł (sześć tysięcy dwadzieścia osiem i 49/100 złotych) miesięcznie i ustalił, iż: kwota składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 384 598,87 zł (trzysta osiemdziesiąt cztery tysiące pięćset dziewięćdziesiąt osiem i 78/100 złotych), kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 861 489,63 zł (osiemset sześćdziesiąt jeden tysięcy czterysta osiemdziesiąt dziewięć i 63/100 złotych), a średnie dalsze trwanie życia wynosi 206,70 miesięcy (dwieście sześć 70/100) (pkt 1 wyroku) oraz zasądził od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. na rzecz odwołującego J. K. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 2 wyroku).

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego stanowiły następujące ustalenia faktyczne:

J. K. urodził się (...) Sąd Okręgowy ustalił, iż odwołujący na mocy decyzji organu rentowego z dnia 3 grudnia 2008 r. uzyskał prawo do emerytury od dnia 1 listopada 2008 r., to jest od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie – dochód – przychód, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych, to jest od 1 stycznia 1991 roku do 31 grudnia 2000 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 297,25% i został ograniczony do 250% gdyż nie może przekroczyć tej wysokości, a kwota bazowa wynosiła wówczas 2 275,37 zł. Do ustalenia emerytury pozwany uwzględnił 36 lat, 3 miesiące okresów składkowych (tj. 435 miesięcy) oraz 1 miesiąc okresów nieskładkowych.

Odwołujący po przyznaniu emerytury oraz po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego nadal wykonywał pracę zarobkową i nadal ją wykonuje.

Sąd I instancji ustalił nadto, iż w dniu 21 listopada 2013 r. J. K. złożył wniosek o emeryturę w związku z ukończeniem ustawowego wieku emerytalnego oraz przyznanie emerytury według nowych zasad. Odwołujący wniósł o wypłatę świadczenia w najkorzystniejszym dla niego wariantcie.

Zaskarżoną decyzją z dnia 11 grudnia 2013 r. pozwany przyznał odwołującemu prawo do emerytury od dnia 1 listopada 2013 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto dotychczasową podstawę wymiaru świadczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 275,34% i został ograniczony do 250%. Do obliczenia podstawy wymiaru przyjęto kwotę bazową w wysokości 3 080,84 zł. Do ustalenia wysokości emerytury pozwany uwzględnił 40 lat 11 miesięcy 7 dni okresów składkowych (tj. 491 miesięcy) oraz 1 miesiąc i 16 dni okresów nieskładkowych. Wysokość emerytury wyniosła 4 840,77 zł. Organ rentowy dokonał także przeliczenia tzw. części socjalnej świadczenia z uwagi na fakt, że po przejściu na emeryturę odwołujący kontynuował zatrudnienie i przepracował ponad 30 miesięcy.

Sąd Okręgowy ustalił jednocześnie, iż wyliczenie emerytury odwołującego zgodnie z art. 26 w zw. z art. 55 ustawy emerytalnej przedstawia się następująco: na dzień 1 listopada 2013 r. kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 384 598,87 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 861 489,63 zł, średnie dalsze trwanie życia wynosi 206,70 miesięcy, zatem wyliczona kwota emerytury wynosi 6 028,49 zł.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd I instancji wydał zaskarżony wyrok, w którym uznał odwołanie J. K. za zasadne.

Sąd Okręgowy uznał, że odwołujący - jako osoba urodzona w (...) r. - ma prawo do przeliczenia emerytury na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy emerytalnej. J. K. uzyskał prawo do emerytury od dnia 1 listopada 2008 r., które to świadczenie obliczone było według dotychczasowych zasad, przy czym nie było to świadczenie uzyskane w związku z

osiągnięciem wieku emerytalnego. Po uzyskaniu prawa do tego świadczenia odwołujący kontynuował zatrudnienie. Następnie w dniu 21 listopada 2013 r. (a więc po dniu 31 grudnia 2008 r.) odwołujący wystąpił z wnioskiem o emeryturę w związku z ukończeniem 65 lat.

W świetle powyższych okoliczności, w ocenie Sądu I instancji organ rentowy winien obliczyć wysokość emerytury odwołującego według nowych i według starych zasad i wybrać wariant korzystniejszy dla odwołującego. Sąd Okręgowy uznał bowiem, że organ rentowy błędnie przyjął, że odwołujący nie ma prawa do obliczenia świadczenia według nowych zasad, gdyż złożył wniosek o emeryturę po raz pierwszy w listopadzie 2008 r., a więc przed dniem 31 grudnia 2008 r., podczas gdy odwołujący przed 31 grudnia 2008 roku złożył jedynie wniosek o wcześniejszą emeryturę. Tymczasem w ocenie Sądu I instancji prawo do obliczenia emerytury na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy emerytalnej ma osoba, która po raz pierwszy złożyła wniosek o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 r. i dotyczy to jedynie wniosku o emeryturę w związku z ukończeniem powszechnego wieku emerytalnego, nie zaś złożenia wniosku o emeryturę wcześniejszą. W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że złożenie przez odwołującego wniosku o wcześniejszą emeryturę w listopadzie 2008 r. pozostawało bez wpływu na jego prawo do obliczenia emerytury na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy emerytalnej. Obowiązkiem organu rentowego było zatem wyliczenie emerytury odwołującego według dotychczasowych zasad oraz nowych zasad i wybranie wariantu korzystniejszego dla odwołującego, a nie ograniczenie się do wyliczenia emerytury jedynie według dotychczasowych zasad.

Jednocześnie Sąd Okręgowy wskazał, że wyliczona na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy emerytalnej emerytura J. K. byłaby dla niego korzystniejsza, niż ta ustalona w zaskarżonej decyzji. Podstawę obliczenia emerytury według nowych zasad stanowi bowiem kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Sąd I instancji wskazał, że na dzień 1 listopada 2013 r. kwota składek zewidencjonowanych na koncie odwołującego z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 384 598,87 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 861 489,63 zł, średnie dalsze trwanie życia wynosi 206,70 miesięcy, a więc wyliczona kwota emerytury odwołującego według nowych zasad wynosi $6\,028,49\text{ zł} [(384\,598,87 + 861\,489,63) / 206,70 = 6\,028,49\text{ zł}]$.

Uwzględniając powyższe rozważania, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i przepisów prawa materialnego – art. 26, art. 25 ust. 1, art. 24, art. 173-175, art. 55, art. 53, art. 27, art. 100 ust. 1, art. 108 ust. 4 i 5, art. 180 ust. 1, art. 194d, art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 t.j.) oraz art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał J. K., poczynając od dnia 1 listopada 2013 roku, emeryturę obliczoną na dzień 1 listopada 2013 roku w wysokości 6028,49 zł miesięcznie i ustalił, iż: kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 384 598,87 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 861 489,63 zł, a średnie dalsze trwanie życia wynosi 206,70 miesięcy, orzekając jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach postępowania Sąd I instancji orzekł w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. § 2 ust. 1 i 2, § 3 ust. 1 oraz § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 490).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł organ rentowy, zaskarżając go w całości i zarzucając mu naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przepisu art. 55 w zw. z art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, to jest uznanie, że powyższy przepis może zostać zastosowany w stosunku do odwołującego, jako podstawa wyliczenia emerytury. Organ rentowy wskazywał bowiem, że złożenie przez ubezpieczonego wniosku o przyznanie mu emerytury w dniu 6 listopada 2008 r. skutecznie uniemożliwiło mu ponowne wystąpienie o przeliczenie wysokości świadczenia emerytalnego w oparciu

o art. 26 w zw. z art. 55 ustawy emerytalnej. Zdaniem organu rentowego, wnioskodawca, jako emeryt, a więc osoba posiadająca już ustalone prawo do emerytur, nie jest adresatem normy prawnej z art. 55 ustawy.

Wskazując na ten zarzut apelujący wniósł o zmianę wyroku poprzez oddalenie odwołania i w związku z tym o odpowiednią zmianę postanowienia o kosztach zastępstwa procesowego zawartego w pkt. 2 wyroku.

W odpowiedzi na apelację, ubezpieczony wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz obciążenie organu rentowego kosztami postępowania odwoławczego, w tym zasądzenie na rzecz ubezpieczonego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniesioną przez organ rentowy apelację uznać należy za bezzasadną.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż apelujący nie kwestionował ustalonego przez Sąd Okręgowy stanu faktycznego. Również w ocenie Sądu Apelacyjnego wszystkie ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy znajdują oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, który Sąd pierwszej instancji właściwie ocenił na podstawie jego wszechstronnego rozważenia, polegającego na rzetelnej, bezstronnej ocenie wyników postępowania i ich prawidłowej interpretacji, przy uwzględnieniu zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Dokonując tej oceny Sąd Okręgowy wyczerpująco wskazał, które dowody uznał za wiarygodne i dlaczego, co logicznie i spójnie uzasadnił oraz nie przekroczył granicy swobodnej oceny dowodów w rozumieniu art. 233 § 1 k.p.c. Z uwagi na powyższe Sąd Apelacyjny w pełni podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji i przyjmuje je za własne.

Odnosząc się zaś do podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przepisu art. 55 w zw. z art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, to jest uznanie, że powyższy przepis może zostać zastosowany w stosunku do odwołującego, jako podstawa wyliczenia emerytury, stwierdzić należy, iż zarzut ten jest bezzasadny.

Jak słusznie wskazał bowiem Sąd Okręgowy, co do zasady, emerytury obliczane w wysokości kapitałowej zostały przewidziane oraz uregulowane dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku (art. 24 - 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Dz. U. z 1998 r., Nr 162 poz. 1118 ze zm., zwanej dalej „ustawą emerytalną”), ponieważ istotny składnik niezbędny do obliczenia ich wysokości, jakim jest kapitał początkowy, ustalano obligatoryjnie jedynie dla kategorii ubezpieczonych wskazanych w art. 173 ust. 1 ustawy emerytalnej, tj. urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r.

Przyznanie ubezpieczonym urodzonym wcześniej (przed 1 stycznia 1949 r.) emerytury obliczonej według nowych zasad (według reguł ustanowionych dla ubezpieczonych urodzonych później – po dniu 31 grudnia 1948 roku z art. 26 ustawy) jest jednak możliwe na podstawie art. 55 ustawy emerytalnej, który stanowi, że ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 roku, może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53 ustawy emerytalnej. Jak słusznie zauważył Sąd I instancji, skorzystanie z prawnej możliwości obliczenia wyższej wysokości emerytury nie wymaga od uprawnionego wskazania korzystniejszej metody obliczenia przysługującej mu emerytury w wyższej wysokości ani nie pozostaje do uznania dla organu rentowego (nie jest fakultatywne) – por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2013 r., sygn. II UK 143/13. Zatem w sytuacji spełnienia przez ubezpieczonego, urodzonego przed dniem 1 stycznia 1949 r., warunków do uzyskania emerytury na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej oraz kontynuowania przez niego ubezpieczenia emerytalnego i rentowego po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpienia przez niego z wnioskiem o przyznanie emerytury dopiero po dniu 31 grudnia 2008 r., organ rentowy jest zobowiązany obliczyć należne mu świadczenie emerytalne zarówno według dotychczasowych zasad (art. 27 w zw. z art. 53 ustawy emerytalnej), jak i według nowych zasad (art. 26 w zw. z art. 55 ustawy emerytalnej, przy czym w takiej sytuacji wymagane jest ustalenie ubezpieczonemu

kapitału początkowego), a następnie przyznać mu emeryturę w wyższej wysokości (art. 55 w zw. z art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej).

Jednocześnie zauważyć należy, iż przepis art. 55 ustawy emerytalnej został skierowany do ubezpieczonych spełniających warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27 („ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27(...)” - por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2013 r., sygn. II UK 143/13.) Przepis ten kreuje wyjątek od zasady ustalania ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. emerytury w wysokości wynikającej z dotychczasowych („starych”) zasad (art. 27 w związku z art. 53 tej ustawy), ustalając, iż przysługuje im prawo do obliczenia emerytury według nowych zasad, jeżeli wysokość emerytury obliczonej na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy emerytalnej okaże się wyższa od ustalonej według dotychczasowych zasad, pod warunkiem, że z wnioskiem o przyznanie emerytury z art. 27 ustawy wystąpili po dniu 31 grudnia 2008 r.

Zgodzić należy się z Sądem Okręgowym, iż jako regulacja szczególna art. 55 ustawy emerytalnej wymaga wykładni ścisłej, z uwagi na co wniosek o przyznanie emerytury, o którym mowa w tym przepisie, nie może być rozumiany jako wniosek zmierzający do innego celu niż przyznanie emerytury na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2013 r., sygn. II UK 143/13). Tymczasem w niniejszej sprawie poza sporem było, iż wniosek złożony przez ubezpieczonego w listopadzie 2008 r., z uwagi na fakt, iż ubezpieczony nie miał wówczas ukończonego 65 roku życia, spowodował przyznanie ubezpieczonemu emerytury z tytułu osiągnięcia przez ubezpieczonego 60 lat (tzw. „emerytury wcześniejszej”), której podstawą był art. 29 ustawy emerytalnej. Zaś w przypadku osiągnięcia przez ubezpieczonego powszechnego wniosku emerytalnego, podstawą materialną przyznania emerytury jest przepis art. 27 ustawy emerytalnej, o którą to emeryturę w niniejszej sprawie ubezpieczony złożył wniosek w dniu 21 listopada 2013 r.

W tym miejscu wskazać należy, iż w aspekcie materialnoprawnym prawo do emerytury z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego nie jest przedmiotowo tożsame z prawem do wcześniejszej emerytury, bowiem po pierwsze - podstawy prawne tych roszczeń są różne, po drugie - przesłanki nabycia prawa do tych roszczeń są odmienne, jeśli chodzi o wymagany wiek. Są to zatem dwa odrębne świadczenia emerytalne w rozumieniu art. 95 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, które podlegają odmiennym reżimom prawnym (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2005 r., sygn. I UK 120/04 oraz uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., sygn. II UZP 4/13).

W konsekwencji wniosek o emeryturę na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej, o którym to wniosku mowa w art. 55 tejże ustawy, nie może być utożsamiany z wnioskiem o wcześniejszą emeryturę. Czym innym jest bowiem emerytura przysługująca w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego (art. 27 ustawy), a czym innym tzw. emerytura wcześniejsza (por. m.in. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., sygn. II UZP 4/13). Zaś przepis art. 55 ustawy emerytalnej, który jako wyjątek winien być interpretowany ściśle, odwołuje się jedynie do emerytury przysługującej na podstawie art. 27 ustawy. Z uwagi na powyższe stwierdzić należy, iż słusznie Sąd Okręgowy uznał, iż wcześniejsze (tj. przed 31 grudnia 2008 r.) złożenie przez ubezpieczonego wniosku o emeryturę przysługującą na innej podstawie prawnej, niż art. 27 ustawy emerytalnej, nie miało wpływu na możliwość skorzystania przez ubezpieczonego z prawa do ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 26 w związku z art. 55 tej ustawy. Z uwagi na powyższe, stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy słusznie uznał, iż ubezpieczony J. K. z wnioskiem o przyznanie emerytury na podstawie art. 27 ustawy wystąpił po raz pierwszy po 31 grudnia 2008 r., co na gruncie niniejszej sprawy umożliwia zastosowanie wobec niego przepisu art. 55 ustawy emerytalnej.

Powyższą interpretację przepisu art. 55 potwierdza również dodany przez ustawę z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 552) przepis art. 55a ust. 1 ustawy emerytalnej, który wszedł w życie z dniem 1 maja 2015 r., a który stanowi, iż „przepis art. 55 stosuje się również do ubezpieczonego, który miał ustalone prawo do emerytury przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę, o której mowa w art. 27”. Przepis powyższy nie ma oczywiście zastosowania w niniejszej sprawie, niemniej stanowi on

uregulowanie ustawowe kwestii rozstrzygniętej uprzednio przez judykaturę w drodze przedstawionej wyżej wykładni art. 55 ustawy emerytalnej.

Reasumując, uznać należało, iż Sąd Okręgowy prawidłowo zastosował przepisy prawa materialnego art. 55 w zw. z art. 26 ustawy emerytalnej i słusznie przyjął, że przepisy te znajdują w niniejszej sprawie zastosowanie do odwołującego jako podstawa wyliczenia emerytury.

Kierując się powyższymi względami, apelację należało uznać za bezzasadną i na podstawie art. 385 k.p.c. oddalić, co uczynił Sąd Apelacyjny w wydanym wyroku (punkt 1).

Orzeczenie o kosztach zawarte w punkcie 2 wyroku znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 98 i art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r.) w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Zasądzona kwota stanowi zwrot kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej wygrywającemu spór ubezpieczonemu od przegrywającego spór apelującego organu rentowego w wysokości 120 zł, tj. 100% minimalnej stawki wynagrodzenia nowego pełnomocnika w postępowaniu apelacyjnym przed sądem apelacyjnym, jednak nigdy nie mniej niż 120 zł.

SSA Jolanta Cierpiał	SSA Dorota Goss-Kokot	SSA Wiesława Stachowiak
----------------------	-----------------------	-------------------------